

Arrest

nr. 122 335 van 11 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van 29 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 mei 2012 dienen verzoekers een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert bij beslissingen van 30 november 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 100 595 van 8 april 2012 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan verzoekers.

Op 26 november 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder rolnummer 130 411.

Op 15 mei 2013 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf die op 12 juli 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers worden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 29 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 29 november 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.05.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

NAAM: Q. A., S. (R.R.: ...) geboren te Djibouti City op (...)1978

K. A., N. (R.R.: ...) geboren te Djibouti City op (...)1981

+ minderjarig kind: Q. A., A., geboren op (...)2012

Verklaarde nationaliteit: Republiek Djibouti adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onontvankelijk werd verklaard op 12/07/2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Uit het verslag van de arts-attaché dd.17.10.2013 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene, Q. A., A., lijdt aan een medische aandoening die een reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene aangezien er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Echter uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt echter dat betrokkenen niet aannemelijk kunnen maken dat zij daadwerkelijk de Djiboutiaanse nationaliteit bezitten:

"Er dient opgemerkt te worden dat u doorheen uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder CGVS) er niet in geslaagd bent uw beweerd Djiboutiaanse nationaliteit aannemelijk te maken. Zo blijkt tijdens uw gehoor voor het CGVS dat uw geografische, etnografische en socio-politieke kennis over Djibouti ernstige lacunes vertoont. Wat betreft de door u voorgelegde kopie van een identiteitskaart op naam van N. K. A. (nr. 145924) uitgereikt op 13 augustus 2001 kan enerzijds gezegd worden dat, om enige bewijswaarde te hebben, documenten dienen ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen hetgeen in casu niet het geval is." (Beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 30.11.2012 – K. A. N.)

"Er dient opgemerkt te worden dat u doorheen uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder CGVS) er niet in geslaagd bent uw beweerd Djiboutiaanse nationaliteit aannemelijk te maken. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat uw geografische, etnografische en socio-politieke kennis over Djibouti ernstige lacunes vertoont.(...)en uit uw antwoorden kan worden afgeleid dat u door uw ontwijkende en vage antwoorden pogingen doet om uw werkelijke herkomst te maskeren. Uit voorgaande opmerkingen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten." (Beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 30.11.2012 – Q. A. S.)

In de bevestigende beslissing tot weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 08.04.2013 is het volgende opgenomen:

"De Raad stelt vast dat zowel verzoekers als verzoeksters bekendheid met Djibouti dermate gering is dat niet minimaal wordt aangetoond dat verzoekers in Djibouti zijn opgegroeid (...) Verzoekers maken geenszins aannemelijk recent nog in Djibouti te hebben verbleven (...) Verzoeker kan menen dat zijn vader ook de Djiboutese nationaliteit heeft maar dit neemt niet weg dat hij zelf ook zijn nationaliteit moet kunnen aantonen zeker nu hij niet aannemelijk kan maken in deze stad te hebben verbleven, laat staan geboren en opgegroeid.

(. ..) Zelf indien verzoekers geboren zijn in Djibouti en de Djiboutese nationaliteit bezitten, wat echter niet vaststaat, dan kan uit de voorgelegde stukken geenszins een verblijf in Djibouti blijken, te meer gezien de vermeldingen op verzoekers identiteitskaart aangaande zijn verblijfplaats niet stroken met zijn verklaringen. "

Aangezien betrokkenen in gebreke zijn gebleven hun werkelijke land van herkomst kenbaar te maken, is het onmogelijk een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij hierover duidelijkheid te verschaffen bij een eventuele nieuwe aanvraag.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden. "

Op 29 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten genomen voor eerste verzoeker luidt als volgt:

"De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: Q. A..S.

geboortedatum: (...)1978

geboorteplaats: Djibouti City

verklaarde nationaliteit Republiek Djibouti

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen 1, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

Het bevel om het grondgebied te verlaten genomen voor tweede verzoekster en het minderjarig kind luidt als volgt:

"Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: K. A., N.

geboortedatum: (...)1981

geboorteplaats: Djibouti City

verklaarde nationaliteit: Republiek Djibouti

+ minderjarig kind:

Q. A., A., geboren op (...)2012

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen 1, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de “omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 december 2006, B.S. 4 juni 2007” en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

“Doordat:

De Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid bij de bestreden beslissing volledig te buiten gaat aan de bepalingen in de Omzendbrief dd. 21 juni 2006 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 december 2006 en hiermee de voornoemde wetsbepalingen schendt.

Uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat verzoekers niet aannemelijk zouden kunnen maken dat zij daadwerkelijk de Djiboutiaanse nationaliteit bezitten.

Verzoekers voegden bij hun aanvraag een paspoort op naam van S. K. A. en zijn echtgenote N. K. A.. Verder wordt een geboorteakte gevoegd waaruit blijkt dat zoontje Q. A. A. op 5/07/2012 geboren werd te Turnhout, België.

Verzoekers zijn niet akkoord met de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en is van oordeel dat zij wel degelijk afdoende hun nationaliteit hebben bewezen door het voorleggen van hun identiteitskaarten van Djibouti.

Om hun stelling kracht bij te zetten voegen verzoekers bij huidig verzoekschrift volgende documenten die hun Djiboutiaanse nationaliteit tevens bewijzen:

Diverse getuigenissen van kennissen/vrienden (stuk 3)

Djiboutiaanse identiteitskaarten van beide ouders van N. K. A. (stuk 4)

Djiboutiaanse identiteitskaarten van beide ouders van S. K. A. (stuk 5)

Geboorteakte NKA (stuk 6)

Geboorteakte S. K. A. (stuk 7)

Verweerder is onzorgvuldig geweest in haar besluitvorming.

Meer nog, verzoekers leggen hun Djiboutiaanse identiteitskaarten voor zodoende zij hun identiteit afdoende bewijzen. Het niet-aanvaarden van deze identiteitskaarten als bewijs van identiteit staat op gespannen voet met artikel 3 EVRM, zodat de aanvraag niet kan geweigerd worden louter omwille van de motivering van het CGVS;

Terwijl:

1. In de omzendbrief van 21 juni 2006 wordt gesteld dat een paspoort of nationale identiteitskaart aanvaard dient te worden, al is het niet noodzakelijk dat deze documenten nog geldig zijn.

Verzoekers maakten een afschrift van hun nationale identiteitskaart over bij hun aanvraag tot medische regularisatie, zodoende dit voldoende is overeenkomstig voormelde omzendbrief en aldus hun aanvraag niet ongegrond verklaard kan worden louter op basis dat het identiteitsdocument plots niet meer afdoend wordt beschouwd;

2. Meer nog, de vereiste van het voegen van een afschrift van het nationaal paspoort of identiteitskaart staat op gespannen voet met artikel 3 EVRM, zodat de aanvraag zelfs niet kan geweigerd worden louter omwille van de afwezigheid van identiteitsdocumenten (parlementaire voorbereiding: Kamer 2005-06, 2478/1,35).

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is en ten onrechte onontvankelijk werd verklaard.

Het middel is ernstig: de bestreden beslissing is niet conform de interpretatie van de voormelde omzendbrief en bovendien in strijd met art. 3 EVRM.”

2.2 Vooreerst merkt de Raad op dat hem geen omzendbrief *“betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 december 2006, B.S. 4 juni 2007”*, gekend is. In de mate verzoekers doelen op de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, B.S. 4 juli 2007 merkt de verweerder in de nota met opmerkingen terecht op dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in de omzendbrieven vervatte onderrichtingen juridisch niet afdwingbaar zijn zodat de bestreden beslissing in het kader van een wettigheidscontrole niet dient te worden getoetst aan een omzendbrief.

Verzoekers betogen dat zij wel degelijk afdoende hun nationaliteit hebben bewezen door het voorleggen van hun identiteitskaarten van Djibouti. Zij voegden bij hun aanvraag hun paspoorten en de geboorteakte van hun zoontje.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers, ten bewijze van hun identiteit, een kopie van hun identiteitskaarten hebben voorgelegd en de geboorteakte van hun kind.

In de eerste bestreden beslissing wordt de nationaliteit van verzoekers betwist omdat zij in het kader van hun asielpcedure niet aannemelijk hebben gemaakt daadwerkelijk de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten. Er wordt vervolgens in de bestreden beslissing geciteerd uit de beslissingen van de commissaris-generaal en het arrest van 8 april 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekers betogen dat zij niet akkoord gaan met de beslissing van het Commissariaat-generaal. Verzoekers hebben evenwel een beroep ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 30 november 2012 bij de Raad die bij arrest nr. 100 595 van 8 april 2013 de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw heeft geweigerd omwille van de ongeloofwaardige asielmotieven maar vooral omdat verzoekers het bezit van een Djiboutiaanse nationaliteit niet hebben aannemelijk gemaakt.

In het arrest nr. 100 959 van 8 april 2013 stelt de Raad met betrekking tot de door hen voorgelegde kopieën van hun identiteitskaarten onder meer het volgende:

“Volledigheidshalve kan worden gesteld dat waar verzoeker volhoudt de Djiboutese nationaliteit te hebben, hij dit niet aantoonst met eigen originele documenten. (...)

Verzoeker kan menen dat zijn vader ook de Djiboutese nationaliteit heeft maar dit neemt niet weg dat hij zelf ook zijn nationaliteit moet kunnen aantonen zeker nu hij niet aannemelijk kan maken in deze stad te hebben verbleven, laat staan geboren en opgegroeid. Overigens verklaarde verzoekster initieel dat ze zowel haar originele identiteitskaart als haar originele paspoort heeft achtergelaten in Djibouti (verklaring verzoekster 21), waarbij zij nadien stelt dat ze niet meer weet waar haar origineel paspoort en identiteitskaart is (gehoor verzoekster p. 8, p. 10), wat overigens klemmt met verzoekers verklaringen waar hij stelt dat verzoekster haar originele identiteitskaart ingehouden werd door de smokkelaar (gehoor verzoeker p. 24) en verklaarde verzoeker eveneens initieel dat hij zijn originele paspoort in Djibouti heeft achtergelaten (verklaring verzoeker 21), wat hij later opnieuw wijzigt naar de bewering dat de smokkelaar dit zou hebben (gehoor verzoeker p. 25), zodat de Raad niet inziet waarom deze documenten niet zouden kunnen worden overgemaakt, daar waar dit wel mogelijk is voor de documenten van verzoekers vader. Indien verzoekers overigens in januari 2009 wettelijk huwden in Djibouti (verklaring verzoeker 15, verklaring verzoekster 15), laten zij na hun origineel huwelijkscertificaat neer te leggen, noch leggen zij andere bewijzen van recent verblijf neer, te meer verzoeker een winkel had en zodoende ook wegens zijn professionele activiteiten aan bepaalde administratieve verplichtingen moest voldoen, zoals een inschrijving in het handelsregister. Dergelijke vaststellingen ondergraven verder het voorgehouden verblijf van verzoekers in Djibouti en aldus tevens de waarachtigheid van de beweerdte asielfeiten. (...)

Zelf indien verzoekers geboren zijn in Djibouti en de Djiboutese nationaliteit bezitten, wat echter niet vaststaat, dan kan uit de voorgelegde stukken geenszins een verblijf in Djibouti blijken, te meer gezien de vermeldingen op verzoekers identiteitskaart aangaande zijn verblijfplaats niet stroken met zijn verklaringen.”

Door thans opnieuw te wijzen op de door hen voorgelegde kopieën van hun identiteitskaarten, weerleggen zij niet de motivering in het arrest van de Raad van 8 april 2013. Het besluit in de eerste bestreden beslissing dat verzoekers in gebreke zijn gebleven hun werkelijke land van herkomst kenbaar te maken waardoor het onmogelijk is een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk.

Aangaande het geboortecertificaat van hun kind stelt de Raad vast dat dit enkel de geboorteplaats "Turnhout" van K.A.A. vermeldt, doch geenszins zijn nationaliteit, noch deze van zijn ouders.

Verzoekers leggen thans voor het eerst diverse getuigenissen voor van kennissen en vrienden, de identiteitskaarten van beide ouders van eerste verzoeker en van tweede verzoekster en hun geboorteakte en waaruit volgens hen hun Djiboutiaanse nationaliteit blijkt. De Raad dient op te merken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat deze stukken werden voorgelegd aan verweerder ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekers kunnen verweerder bijgevolg bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze stukken die niet tijdig werden ter kennis gebracht aan verweerder.

Waar verzoekers betogen dat het niet-aanvaarden van de identiteitskaarten als bewijs van hun identiteit 'op gespannen voet staat' met artikel 3 van het EVRM, laten zij na uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, te meer nu in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat het hen vrij staat duidelijkheid te verschaffen bij een eventuele nieuwe aanvraag en dat de eventuele onmogelijkheid tot reizen bij de uitvoering van een verwijdering wordt onderzocht. Het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, betekent evenwel niet dat er geen bevel om het grondgebied kan worden afgeleverd. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers tonen aldus geen schending aan van artikel 3 van het EVRM met de loutere bewering dat de beslissingen 'op gespannen voet staan' met artikel 3 van het EVRM.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN